

Виховна година-реквієм « Герої не вмирають» (пам'яті загиблих героїв Майдану)

Мета: вшанувати пам'ять героїв Небесної сотні, прищеплювати любов до Батьківщини, виховати патріотичну свідомість, розвивати бажання стати гідними громадянами України.

Оформлення: Стіна пам'яті Небесної сотні (Прапор України, надписи «Герої не вмирають», «Сам не знаю, де погину...», список прізвищ героїв з фото), на підлозі надпис із маленьких свічок «Героям слава», стіл, на столі вишитий рушник, ікона Божої матері, свічка, квіти з чорною стрічкою.

(Звучить «Молитва за Україну», діти запалюють свічки для надпису «Героям Слава»)

Ведуча 1

Майдан став символом боротьби, символом утвердження прагнень до європейських цінностей у споконвічно європейській державі.

І за цю боротьбу, за нашу за вами свободу й оновлення країни заплачено страшну ціну: своє життя віддали найкращі. І більшість з них молоді, сильні. Ті, що лише починав жити. І сьогодні ми зібралися для того, щоб пом'янути й вшанувати Небесну сотню. Тих мужніх, незламних українців та їхніх побратимів інших національностей, чиї душі уже на небесах.

Ведучий 2

Вони підняли людей на боротьбу. Сотні проповідей є ніщо в порівнянні з тим, що вчинили для нас ці люди. Адже їхній вчинок – то велика жертвна любов. І якщо ми збагнемо це, - не буде поміж нами зла.

Головним у світі є любов, і люди яких ми поминаємо, власне, засвідчили свою любов до Бога й до своєї країни, свого народу.

Небесна сотня – безневинна жертва...

Бандитам не схватись за хрестом

Отим хрестом, де їхня совість мертва

Зрікається і серцем і чолом...

У прощену неділю впала долу,

Простіть нас браття, миленькі, простіть...

За Україну - зранену і голу...
За Вас не впала і за Вас стоїть!

Учень 1 Українцю, поглянь, там побили жінок!
Глянь, вже люди ховаються в храмі!
Де таке ще траплялось, коли це було
Аж в такому нестерпному стані?..

Учень 2 Так чинили лиш варвари, злісні хани,
Лиш від них люди в церкві ховались.
А сьогодні - це власні привладні пани
Вже над нами так само знущались!"
Ведучий 2: Лінійку - реквієм, приурочену пам'яті Небесної сотні оголошую
відкритою.
(Гімн України)

Мені наснилось, що вони зустрілись:
Убитий в Крутах й вірменин Сергій.
В саду едемським на травичці всілись:
"За що тебе? " "За Україну, друже мій."
Ти знаєш і мене за неї вбили,
Та це було вже років майже сто.
Тоді померли ми, щоб ви нам жили.
А вас вбивають... Вас тепер за що?"
"Ти пам'ятаєш, друже. Звісно, пам'ятаєш,
Як біло-біло в нас цвітуть сади.
І ти цей запах п'єш. І ти його вдихаєш ...
Я б все віддав, щоб хоч на мить туди."
"А я ще ввечері узяв дівча за руку
Й тихенько так до серця притулив.
Тоді не знав, що Бог уже розлуку
Навіки на землі нам присудив.

Під Крутами стояли ми стіною.
В очах не страх, а злість до ворогів.
Більшовики готовились до бою,
Я йшов на смерть... а жити так хотів."
"Мені твій попіл стукав, брате, в груди.
Я вірменин, а теж України - син.

Не мав у серці й крапельки облуди,
За те й убив мене проклятий поганин."
... Мені наснилось, що вони зустрілись.
Убитий в Крутах й бородач Сергій.
В саду едемським на травичці всілись:
" За Україну нас вбивають, брате мій."

Пісня «Не спи моя рідна земля»

Ведучий 2 Кожен із цієї Небесної сотні, як і ми з вами мали свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої симпатії і свої невідкладні справи. Але поклик їхньої душі саме в цей час призвав їх до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну. Ось вони перед вами, Герої Небесної сотні. (слайди)

Вони співали "Ще не вмерла..." і вмирали...
Земля тремтіла, під ногами ж – твердь...
Їм янголи обличчя прикривали...
А ті під вибухи гранат ішли на смерть...

Де вбивці зуби свої скалили, як псини...
Озброєні, слиняві, до зубів...
Ніщо, собаки, проти вільної людини.
Ніщо, проти жертвних тих голів...

Хвости підбгали куці, скавуляки...
Собача шапка, ти ж на трьох цепах!...
Твої засланці безпородні – хамуляки.
Розбіглись в усі боки в дикий страх.

Людина люта, хоч душа не знала гніву.
На рідній тверді полягла святій.
Герої ж не вмирають! Вірять в диво!
Адже і ти – "пахан", належиш їй!

Болюча правда на Дніпровій кручі...
Під плач сиріт, вдовиць і матерів...
Твій трон з мозолів людських, всемогучий -
В невинній крові, в Києві та у Одесі стлів...

Під схлипи люду Бог тебе розсудить...
За рвані руки, ноги і лоби...
Вкраїну люд від гноблення розбудить
Геройської, відважної доби!...

ПІСНЯ-кліп

«Мамо, не плач, я повернусь весною...»

Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.
Прийду на світанні в садок із росою,
А, може, дощем на поріг упаду.

Голубко, не плач.
Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.

Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну
Вона, як і ти, була в мене одна.

Ведучий 1: Ще довго-довго з покоління в покоління будуть передавати батьки
синам і дочкам, а ті своїм дітям спогади про тих, хто залишив життя земне у
2013-2014 рр. Ця подія сколихнула весь світ, не залишила байдужою жодної
душі.

Вірш «Колись приїду до Києва..»

Колись я приїду до Києва з сином
Колись...Як цвістимуть каштани...

Під небом пройдемоь високим і синім
Пройдемоь ошатним Майданом...

Торкнуся, припавши на мить на коліно
Гладкого новенького бруку...
Він все ще гарячий! Це так неймовірно!
Давай, приклади свою руку...

- То сонце нагріло!-і в сина усмішці
Шукатиму трохи розради...
- Ні, сину, не сонце... На цьому ось місці
Горіли колись барикади...

Людей, що піднялись на ці барикади,
Ніщо не могло подолати!
Ніякої сили не було у влади
Лиш страх, брудні гроші та грати...
І люди боролись... І найсміливіші
Дивилися снайперу в дуло...
І лилася кров... Але найголовніше,-
Війни в Україні не було!

Ось там можна їх імена прочитати...
Я всіх називати не стану...
-А що там? Чому стільки квітів там, тату?
- Це стела героїв Майдану...

- Цікаво?... Навіщо туди позносили
Ці шини від автомобілів?
- Це замість вінків... Це тепер, ніби символ.
Це знаки для всіх зрозумілі...

Мій син промовчить і питає останнє:
(Мов вітром холодним подуло!)
-Я все розумію... Одне лиш питання:
Чому тебе з ними не було

Ведучий 1 : Якщо тебе справді засмучує ненависть у світі, не плач і не втрачай
надії, а зроби щось, хай навіть маленьке!

Ведучий 2 Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Ведучий 1 Нехай кожен з нас торкнеться пам'яттю цього священного вогню-частинки вічного. А світло цієї свічки хай буде даниною тим, хто навечно пішов від нас, хто заради торжества справедливості жертвував собою. Вони повинні жити в нашій пам'яті!

Давня лемківська пісня «Пливе кача по тисині» у виконанні гурту «Пікардійська терція» стала тугою, смутком, де офіційним жалобним Гімном України. Під цей пісенний щем, його багатоголосся тисячі українців прощалися з «Героями Небесної Сотні» і тепер цей твір повів наш народ у пам'ять про тих, хто навечно впав на Майдані за нашу свободу.

(Під мелодію гімну Небесної сотні «Пливе кача» ведучий запалює свічку і передає її учням по колу. Свічку передають з рук в руки)

Ведучий 1 Героям Майдану, впавшим за світле майбутнє України, присвячується хвилина мовчання.

